

Mellem efterår og vinter

"Går og nynner en sensommervise" – der står september i min kalender, nu er det officielt – nu er det efterår.

Pudsigt nok, natten mellem den 31. august og den 1. september blæste der en voldsom efterårsblæst – regnen slog mod ruden – og vindmøllerne der står ude på markerne, i nærheden af, hvor vi bor, de arbejdede på højtryk. Jeg vågnede der midt om natten, stod op og lukkede vinduet og jeg tænkte – det er da alt for tidligt med efterår nu.

Jeg er glad for efteråret – særlig er jeg glad for alle de smukke farver – jeg nyder i den grad, at gå i haven eller gå en tur i skoven, men jeg rammes også af en form for vemod, ikke tristhed, men en erkendelse af, at livet er så kort, så modsætningsfyldt, mit blik fyldes i særlig grad af det sorgfulde i verden.

Som bladene ligger der, tager vi for alvor afsked med sommeren. Der er intet som septembers himmel – den er så smuk, klare blå farver og nu, hvor blæsten taler sit eget tydelige sprog, står det bøjet, ikke i neon, men i blafrende træer, at nu går det mod mørkere tider.

Det er Steen Steensen Blicher, der skriver, at den største sorg er, at miste den man har kær.

Efterår og vinter kan være en vidunderlig tid, en tid, hvor vi rigtig hygger os ved stearinlysets skær, tænder op i brændeovnen, samles med familie og i gode venners lag, men har man mistet det menneske, som var ens ganske særlige næste, så kan det være svært at holde livet og andre menneskers glæde ud. Det er så forskelligt, hvordan vi håndterer sorg. Nogle sygemelder sig, isolerer sig, andre bærer sorgen med oprejst pande, kæmper sig på arbejde, finder fred i arbejdsdagens trummerum og tænker i deres stille sind, at en dag, så bliver livet godt igen – en dag, så bliver livet igen til at holde ud. En dag som præst må man desværre ofte høre sørgmodige beskrivelser af den ensomhed, isolation som sørgende mennesker i særlig grad oplever og som slår så hårdt, fordi man bare er så ked af det.

Nemlig det, at mennesker undviger, de går over på den anden side af gaden, gemmer sig bag hylderne i Brugsen, lader som de ikke ser en, eller det, at telefonopringningerne, de spontane besøg, bliver færre og færre som tiden går. Pipper man en smule, siger, at man er så ked af det – så fornemmes det udtalt eller sagt med rene ord: Herregud, nu må du altså også se at komme videre.

Den 3. november 2013 kl. 16.00 i Ruds Vedby sognegård tænder vi lys og læser navnene op på de døde. Vi stopper op og mindes, men vi ser også frem. En smuk tradition, bag navnene er liv, er mennesker, hvis liv, vi har været knyttet til. Ude af øje, er ikke ude af sind – de mennesker, hvis navne vi læser op på Allehelgensdag, lever videre i os og hos Gud. Det er i det håb vi samles på Allehelgensdag, at døden ikke har det sidste ord, at det er sandt – det som vi mærker, at kærligheden er stærkere end døden.

"Vær ikke forfærdede, I søger efter Jesus fra Nazareth, den korsfæstede, han er opstået, han er ikke her", sådan lød englens ord til kvinderne, der kom ud til

graven, han er gået i forvejen for jer til Galilæa. Frygt ikke. Vi lever mellem påskemorgen og de dødes opstandelse, vi har noget at se tilbage på og noget at se frem til i vores Galilæa, vores hverdage. Frygt ikke – de døde er hos Gud og du skal leve dit liv i påskens lys.

Marianne Agerholm